

Sam sebi...

Mmmm... Včeraj krsto, danes zibel! Vse mora biti na svetu. Vse doleti človeka.“ Tako je zadovoljno mrmral mizar Jernej v delavnici in žagal, da so se iskre kresale.

Jernej je bil že v letih. Vnanjost njegova je bila še dokaj prikupljiva. Ne vem, da bi ga bil kedaj videl nezadovoljnega, kaj še le žalostnega. Kadarkoli je prišel na ulico, vedno se mu je smehljaj obraz. Prav prijazna prikazen je bil. Nobene stvari pa ni imel rajši kot otroke. Pa so ga tudi ti radi imeli. Malokedaj je šel sam po ulici. Kopa šolarčkov je bila do sledno okoli njega.

Tak je bil Jernej. Kakor vedno je tudi danes zadovoljno vlekel svoj vivček in izražal — to je bila pač njegova navada — glasno svoje misli.

V kotu ob mizi je stal njegov pomočnik ter oblal, da je vse vršalo okrog njega.

Zdelo se je, da hoče z delom pregnati tajno žalost, ki se mu je izražala na bledem obrazu.

Pravo nasprotje med mojstrom in pomočnikom. Prvi zadovoljen in vesel, drugi potrt, žalosten.

„Danes jim prodado hišo, in jaz ljubim staršem ne morem pomagati“, je vzdihnil mladenič, in solza mu je zasvetila v očesu.

In za njim je spet stari začel na drugo struno:

„Sobota je danes... Mmmm... Zvečer si privoščim malo več počitka, pa kozarec vina mi bo tudi dobro del. Res, komaj čakam čez teden sobote!“

Pa je zazvenela spet prva struna:

„In brez strehe bodeta oče in mati. In zeblo ju bo, in najbrže bodeta obilo stradala.“

„Eh, pa žalosten?“ oglesi se mojster. „No, no, tako mlad pa žalosten. Žalost med zobe, pa jo razgrizi in pojej. Seveda je grenka kot pelin, pa le kar po njej! Beži, beži! Tak bi moral biti kot živo srebro!“

„Mojster, saj si ne morete misliti, kako mi je hudo!“

„No, seveda! Žalost... seveda! Sicer to ni grda reč, ... ali tale pre sneta deska je šmencano trda...“ In spet je mrmral predse:

„Pa človek se utolaži. Vidiš, Janez, na svetu ni ravno tako težavno... rèsk, rèsk... ta je pa trda, ta! — Žalost... rèsk, rèsk... no, žalost... pa je res trda ta deska, pa bo že... žalost je trda! Rèsk, rèsk! Da imam le dobro žago, pa gre! In ti imaš mlade zobe, močne zobe, Janez! Le vesel, vesel!“

Kako pa je življenje tudi lepo! Še kopico let bi rad živel! Kaj pa mi je hudega! Zadovoljen sem, dela imam, hrano imam! E, prijetno, lepo je

življenje! Le nikar me še ne pokličí, ljubi Bog, na oni svet! Dolgo, prav dolgo nit mi še daj! Le vesel Janez, vesel! Vidiš, rěsk, rrrěsk . . . pa je šla na dvoje!“

„Vi že, mojster, vi! Ali meni je življenje teža. Kar rad bi ga vrgel od sebe. O, ljubi Bog, če vzameš starše in mene k sebi, bo najbolje! Dobrega tako nič ni! . . .

Pa je spet stari zagostolel vmes:

„I, jejmenasta! Saj ni tako hudo! Janez, Janez, boš videl, da boš še veselo živel in rad boš živel! Mmmm . . . Kaj bi neki klanjal glavo! Vesel bodi, kakor kravji pastir, če je brez krav, ko zavlada živinska kuga!“

Pomočnik je vzdihnil in otožen nasmeh mu je zakrožil okoli ust. Mojster pa je obmolknil in gledal v pomočnika. Nekaj se mu je zasvetilo v glavi.

„Aha, jej, jej, to bo to! Pojdi no sem, Janez pa se spravi ti na tole malo posteljico. Bom pa jaz prevzel tvoje delo. Seveda, seveda! . . . Mmmm . . . Rakev težje delaš kot le kaj! Ejej! Še meni jo boš delal! Pa dobro mi jo boš naredil, da ne bo šla na dvoje, če me pretrdo spusté v jamo.

Pa naj jaz poizkusim! Le sem s tisto mrtvaško rečjo! Nikdar več jih ne bom toliko naredil, kot sem jih že!

O, mnogo imam že pripročnikov na onem svetu! Kolikim pa sem že tudi stesal zadnjo bajtico!“

In vglobil se je v te misli in delal, pa molčal . . .

Pa ne dolgo.

„Presneto, saj bi se še jaz kmalu nalezel tiste tvoje onegavosti, tvoje žalosti. Mmmm . . .“ je spet začel po kratkem molku.

„Glej, glej! Kaj mi pride na misel! Tále krsta mora biti pa nekako prav moje velikosti. Za koga je že naročena?“ . . .

Pomočnik začuden gleda na krsto.

„Mojster, ta bo gotovo prekratka. Za Sajevičevega Jožeta je, tistega dolgega, ki je sinoči umrl.“

„Mmmm . . . Saj bo menda res! Šmencana reč, pa še meril sem! E, pa jo le skončam! Se bo že kdo našel, ki se vleže vanjo. Mmmu . . . Za Jožo pa drugo naredim. Mmmm“ . . .

In pela sta v delavnici žaga in oblič svojo pesem dalje.

In bili ste narejeni dve rakvi, in bila je napravljena tudi zibel.

„Pa lahko noč, Janez! Nič žalosten! Sedaj imaš prosto; jutri je pa nedelja, greš lahko obiskat domače!“ To rekši odide iz delavnice.

Drugi dan na večer je pa ležal stari Jernej v krsti, katero si je prejšnji dan naredil sam . . .

Kap ga še zadela.

Andrej Rapè.

